

Uzun Gece Düşü: Kış

OktaY YİVLİ

Kar ve kış ne kadar da çok yakışır birbirine. “Kış bir alkış mıdır?” diye soran şair, mutlaka akça çiçeğin sesini, alkışını bize duyurmak istemiştir. Şu kar da olmasa kışı bu denli sevimli göremeyeceğiz. Gök kapkara bulutlarla örtülmüş, ağaçlar yapraklarını birer birer dökmüş, toprak çamurdan bir göl olacaktı yalnızca. Siyah ve fûme renklerle örülmüş bir yas resmi ...

Oysa kar, yaramaz bir çocuk gibi gördüğü her yeri süt beyaza boyuyor. Gecemiz gümüş bir ayla ışıyor. Çıplak toprak kara bürünüp apak papatya bahçesine dönüşüyor. Ağaçlar birer kardan adam oluveriyor. Sulu sepken, elif elif, lapa lapa yağışı ayrı güzel; uğultulu tipi ayrı güzel. Cenap Şahabettin’in “bir beyaz titreyiş, bir dumanlı uçuş” a benzettiği karın türlü yağışları; edalı bir güzelin bakışına, göz süzmesine, gülüşüne benziyor.

Kış, ie kapanışın mevsimidir. Bu ie kapanışla birlikte geçen günler sorgulanır. Yaz günleri geride kalmış, güz hızla gelip geçmiştir. Çağla yeşili bahar, büyülu yaz ve hüzün rengi sonbahar; belleklerde taze birer anıdır şimdi.

Evet, kışla birlikte içimizin kuytularına çekiliriz. Devinen, uçan, koşan değil; daha çok duyan ve düşünen varlıklar oluruz. Hızla geçirdiğimiz süreçte uzaklaştığımız, yaşamın özünü ve insan yanımızı ararız. İçimizin gizli dehlizlerinde unutulmuş nice dostluklar, yaşanmamış anlar, adreslerine ulaşmamış kırık dökük sözler, nice yarım sevgiler buluruz.

Kışla birlikte hisseden benimizle yeniden yüzleşmek fırsatını elde ederiz. Geçmiş zamanlardan yüreğimizin heybesine damlayan sevgi sözcükleri kışla yeniden anımsanır. Kış, ağırbaşlı bir filozoftur çünkü. Düşünmek, duymak ve duyumsatmak için vardır o.

Ocak başı çıtırtıları, ev içlerinde tenimize sinen alaz, sokaklarda uluyan tipiden bizi ayırır. Yine de meydanlara egemen olan kar fırtınası en ince, en kırılğan yerimizden yakalar.

Bu beyaz fırtına, bu içten uluma, bu yürek parçalayan inilti, bu haykırış; ruhumuzun sesi olur bir anda. Acılarımızı, hüzünlerimizi, sevinçlerimizi, kaygılarımızı onda buluruz. Ruhumuz tipiyle özdeşleşir.

Ey, beyaz kış! Ağır aksak gelişinle, sesinle, tavrınla bakir yüreğimize nasıl da sahip olursun! Dalları kırarak, ağaçları sarsarak, evleri avucunun içine alarak nasıl da insan kalbine teklifsizce girersin! Davetsiz bir konuk gibi evimize olmasa bile bahçemizin bir köşesine yerleşirsin!

Gidişin de gelişin gibi sessiz ve yavaşça olur. Önce ayaz paşa kol gezdiği yollardan çekilir. Beyaz tül, uzun gece düşleri gibi görülmez olur. Hissetmek ve düşünmekten baygın; dağları, ormanları, şehirleri, kasabaları yağmura bırakırsın. Güneşe ve sıcaklığa yenik düşer, çekiliverirsin yaşamımızdan.

Ardın sıra bir yığın kış düşünceleriyle kalakalırız.